

רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז הלכה כב

מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת שבע שבתות, ומצוה למנות הימים עם השבועות שנאמר תספרו חמשים יום, ומתחילת היום מונון לפיכך מונה בלילה מליל ששה עשר בניסן.

Soloveitchik on Bergson's Theory of Time, "Sacred and Profane"

... Bergson's tremendous influence upon modern philosophy is partly due to the fact that he formulated a new interpretation of time, the so-called pure "durée," duration. He contrasted this concept of time with that of the physicist, which is pure chronometry, time quantified and frozen in geometric space...

Qualitative Time: Thus, Bergson speaks of fleeting time, living and immeasurable, beyond the scientist's mesh. No clock can be applied to this qualitative time, which is transient, intangible, and evanescent, and, on the other hand, creative, dynamic, and self-emerging. In this "time" there are no milestones separating past, present, and future. It is not unidimensional, as is physical time, but multidimensional, compenetrating and overlapping past, present, and future.

Quantitative Time: This is time measured by the clock, by the rotation of the Earth on its axis, and by its revolution about the sun. This "time" is uniform, empty and noncreative.

R. Soloveitchik, Sacred and Profane

The basic criterion which distinguishes freeman from slave is the kind of relationship each has with time and its experience. Bondage is identical with passive intuition and reception of an empty, formal time stream.

When the Jews were delivered from the Egyptian oppression and Mosheh rose to undertake the almost impossible task of metamorphosing a tribe of slaves into a "nation of priests" [Shemoth 19:6], he was told by G-d that the path leading from the holiday of Pesach to Shavu'oth, from initial liberation to consummate freedom (Gillui Shechinah, Revelation), leads through the medium of time. The commandment of *sefirah* was entrusted the Jew; the wondrous test of counting forty-nine successive days was put to him. These forty-nine days must be whole. If one day be missed, the act of numeration is invalidated.

A slave who is capable of appreciating each day, of grasping its meaning and worth, of weaving every thread of time into a glorious fabric, quantitatively stretching over the period of seven weeks but qualitatively forming the warp and woof of centuries of change, is eligible for Torah. He has achieved freedom.

We may say then that **qualitative** time consciousness is comprised of two elements: **First**, the appreciation of the enormous implications inherent in the fleeting moments of the present. No fraction of time, however infinite, should slip through the fingers, left unexploited; for eternity may depend upon the brief moment. **Secondly**, the vicarious experience, while in the present, of the past and future. No distance, however removed, should separate one's time consciousness from the dawn of one's group or from the eschatological destiny and infinite realization of one's cherished ideals.

R. Soloveitchik, On Pesah, Shavuot & Sefirat HaOmer, p. 151

What is the "past"? It's retrospection, recollection. And what is the "future"? Future is anticipation, expectation. What we call "present" is nothing but the vantage position from which we look either forward or backward...Judaism requires [we] experience time in its two dimensions simultaneously.

~ מקום ~

רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ב הלכה ב

ומסורת ביד הכל שהמקום שבנה בו **דוד** ו**שלמה** המזבח בגורן ארונה הוא המקום שבנה בו **אברהם** המזבח ועקד עליו **יצחק**, והוא המקום שבנה בו **נח** כשיצא מן התיבה, והוא המזבח שהקריב עליו **קין והבל**, ובו הקריב **אדם הראשון** קרבן כשנברא ומשם נברא, אמרו חכמים אדם ממקום כפרתו נברא.

תלמוד בבלי מסכת יומא דף נג עמוד ב

משנה. משניטל ארון, אבן היתה שם מימות נביאים ראשונים ושתייה היתה נקראת, גבוה מן הארץ שלש אצבעות, ועליה היה נותן. ... גמרא... ושתייה היתה נקראת. תנא: שממנה הושתת העולם. תנן כמאן דאמר מציון נברא העולם [ציון נבראת תחילה, וסביביה נדבקו רגבים עד סוף העולם מכל צד – רש"י]...

במדבר פרק א, נב-נד

וַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל דְּגְלוֹ לְצַבָּאוֹתָם: וְהַלּוּיִם יָחֲנוּ סָבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדוּת וְלֹא יִהְיֶה קֶצֶף עַל עֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׁמְרוּ הַלּוּיִם אֶת מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן הָעֵדוּת:

רמב"ם הלכות בית הבחירה פרק ז הלכה יא

שלוש מחנות היו במדבר, מחנה ישראל והוא ארבע מחנות ומחנה לוי שנקרא בה וסביב למשכן יחנו, ומחנה שכינה והוא מפתח חצר אהל מועד ולפנים, וכנגדן לדורות, מפתח ירושלים עד הר הבית כמחנה ישראל, ומפתח הר הבית עד פתח העזרה שהוא שער ניקנור כמחנה לוי, ומפתח העזרה ולפנים מחנה שכינה, והחיל ועזרת הנשים מעלה יתירה בבית עולמים.

~ הווה כתשקופת לעבר ולעתיד ~

• זכר לחורבן

שולחן ערוך אורח חיים הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקס

סעיף א - משחרב בית המקדש, תקנו חכמים שהיו באותו הדור שאין בונים לעולם בנין מסוייד ומכוייר כבנין המלכים, אלא טח ביתו בטיט וסד בסיד ומשייר מקום אמה על אמה כנגד הפתח בלא סיד; והלוקח חצר מסויידת ומכויירת (פירוש מצויירת), הרי זו בחזקתה ואין מחייבים אותו לקלוף בכותלים.

סעיף ב - וכן התקינו שהעורך שלחן לעשות סעודה לאורחים, מחסר ממנו מעט ומניח מקום פנוי בלא קערה מן הקערות הראויות לתת שם; וכשהאשה עושה תכשיטי הכסף והזהב, משיירה מין ממני התכשיט שנוהגת בהם, כדי שלא יהיה תכשיט שלם. וכשהחתן נושא אשה, לוקח אפר מקלה ונותן בראשו במקום הנחת תפילין. הגה: ויש מקומות שנהגו לשבר כוס בשעת חופה, או לשום מפה שחורה או שאר דברי אבילות בראש החתן (כל בו). וכל אלה הדברים כדי לזכור את ירושלים, שנאמר: אם אשכחך ירושלים וגוי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי (תהילים קלז, ו). ...

שולחן ערוך אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבקר סימן א סעיף ג

ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חורבן בית המקדש.

מגן אברהם סימן א ס"ק ה

חורבן בה"מ - כתב של"ה שבכל סעודה יאמר על נהרות בבל ובשבת יאמר מזמור בשוב ה' את שיבת ציון וגומר ואחר כוונת הלב הן הן הדברים:

• זכר למקדש

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מא עמוד א

משנה. בראשונה היה לולב ניטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחד. משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש.

הגדה של פסח - כורך: זכר למקדש כהלל הזקן. צפון (אפיקומן): זכר לקרבן פסח.

שמונה עשרי וברכת המזון - "ברוך אתה ה' בונה ירושלים"

~ חוויה בהווה ~

או"ח צד: א

בקומו להתפלל, אם היה עומד בח"ל, יחזיר פניו כנגד ארץ ישראל ויכוין גם לירושלים ולמקדש ולבית קדשי הקדשים; היה עומד בא"י, יחזיר פניו כנגד ירושלים ויכוין גם למקדש ולבית קה"ק; היה עומד בירושלים, יחזיר פניו למקדש ויכוין ג"כ לבית קדשי הקדשים; היה עומד אחורי הכפורת, מחזיר פניו לכפורת.

~ בריאה שלימה ~

בראשית פרק ב

(א) וַיִּכְלֹן הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: (ב) וַיִּכְלֹן אֱלֹקִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: (ג) וַיְבָרֶךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּו שֶׁבֶת מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹקִים לַעֲשׂוֹת: פ

שמות פרק מ

(לג) וַיִּקַּם אֶת הַחֹצֵר סָבִיב לְמִשְׁכַּן וְלִמְזַבֵּחַ וַיִּתֵּן אֶת מִסַּךְ שַׁעַר הַחֹצֵר וַיִּכְלֹן מִשָּׂה אֶת הַמְּלֹאכָה: פ

ילקוט שמעוני מלכים א רמז קפו

מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות "ועשה" אין כתיב כאן אלא לעשות עדין יש מלאכה אחרת, וכיון שבא שלמה ובנה את בית המקדש אמר הקב"ה עכשו שלמה מלאכת שמים וארץ לכך נקרא שלמה שהשלים הקב"ה מלאכת ששת ימי בראשית לתוך מעשה ידיו.

היום שלושה וארבעים יום לעומר שהם שישה שבועות ויום אחד. (חסד שבמלכות)

לשנה הבאה בירושלים הבנויה!